

БЛА-КІТ-НІ О-ЧІ

По-лін-ка за-хво-рі-ла. В не-ї кон'-юн-кти-віт. Дү-же важ-ка́ на-зва хво-ро-би! Ї-ї на-віть ста́р-ший бра́-тик Ми-ко́л-ка ві-мо-ви-ти не мо́-же. Що вже про По-лін-ку го-во-рі-ти, я-кій у-сьо-го́ 5 ро́-ків! Пра́в-да, ма́-ма ї-ї ле́г-ко ви-мов-ля-є. Во-на́ лі-ку-є По-лін-чи-ні о́-чі кра́-пель-ка-ми та ма́з-зю, бо при цій хво-ро-бі са́-ме о́-чі бо-лять.

— І де ця на-пасть взя-ла-ся? — бід-
ка-ла-ся ма-ма. — Ма-бу́ть, ти бруд-ні-ми
ру-ка́-ми о́чі те́р-ла.

